

hvor en Ægtefælle, der sidder i uskiftet Bo, dør og efterlader sig lidet eller intet af det, der var til Stede ved den førstes Død, ikke skal svares Afgift af andet, end hvad der virkelig er givet som Arveforskud eller Forstrækning, saa mener jeg, kan det lige saa godt ske i det Tilfælde, jeg nævnedede før, hvor man i det hele taget, enten Ægtefællerne leve eller dø begge to, skal svare Arveafgift af Arveforskud. Men det er altsaa efter min Mening aldeles nødvendigt at omarbejde dette Ændringsforslag, det kan slet ikke gaa, som det nu er. I Forbindelse dermed vil jeg sige — skønt jeg behøver ikke at fordybe mig videre deri, da jeg alligevel tænker paa at forandre det — at der er brugt Ordet *Gaver*, og der kan overhovedet ikke være Tale om at beskatte dem, naar de, der have givet dem, ere døde. Lad mig nævne Dem det Tilfælde, at en Enke sidder i uskiftet Bo, altsaa har overtaget en Formue, mere eller mindre stor; saa tager hun en Datter i Huset hos sig, en Datter, hvis Mand er død og har efterladt hende med et Par Børn. Denne Datter bor hos hende og har intet andet at leve af. Et saadant Tilfælde vilde falde ind under Bestemmelsen her, saaledes som den er affattet i Ændringsforslaget under Nr. 17. Men alle ville dog føle det som den største Urimelighed, at denne Datter, naar Moderen døde, skulde være i Gæld til Statskassen for Arveafgift af det, at hun havde levet hos sin Moder i den Tid.

Jeg vender saa et Øjeblik tilbage til Ændringsforslaget under Nr. 12, som omhandler den Arv, der tilfalder Adoptivbørnene eller deres Descendenter efter Adoptivforældrene, eller omvendt den Arv, der tilfalder Adoptivforældre efter Adoptivbørn eller deres Descendenter: For saa vidt der deri skulde skjule sig den Forestilling, at Adoptivbørns Børn have nogen *Ret* til Arv efter Adoptivforældrene, vil jeg bemærke, at dette er ikke Tilfældet, det hjemler vor Lovgivning ikke. Adoptivbørn kunne — det beror paa Adoptionens Indhold — faa Arveret lige med ægte Børn, men deres Børn have ikke Arveret efter Adoptivforældrene, og Adoptivforældre have overhovedet ikke Arveret efter Adoptivbørn, saaledes at Bestemmelsen, som den er indsat her, er urigtig, for saa vidt den sigter til Tvangsarv, altsaa til, at de skulde arve uden videre, thi det er ikke Tilfældet. Men selvfølgelig kunne Adoptivforældre meget vel ved Testamente give Adoptivbørns Børn Arv, og omvendt kunne Adoptivbørn ved Testamente indsætte deres

Adoptivforældre til Arvinger. Hvis det er Meningen, har jeg ikke noget mod paagældende Bestemmelse, men saa burde det antydes, ellers vilde det let kunne være vildledende.

Ved Ændringsforslag Nr. 24 gør jeg blot opmærksom paa — nærmest for Sekretærens Skyld —, at der skal staa „4de Stykke, 4de Linie“ og ikke „3die Stykke, 4de Linie“.

Ændringsforslag Nr. 25 er mig ikke klart, og jeg maa sige egentlig heller ikke forstaaeligt. Der staar i Slutningen: „Ligeledes er den Afgift, som i Anledning af en Persons Død maatte være at udrede af nogen, der ikke kommer til at tage Arv i afdødes Bo, dette uvedkommende“. Der staar altsaa „den Afgift, som i Anledning af en Persons Død maatte være at udrede“ osv.; men enhver Arveafgift skal jo udredes i Anledning af en Persons Død, saa jeg forstaaer ikke Meningen af denne Bestemmelse, men det vil jeg maaske faa Lejlighed til at forhandle med Udvalget om.

Ændringsforslag af Mindretallet, Højremindretallet, under Nr. 28 vil jeg meget stærkt anbefale. Det gaar nemlig ud paa at udelade en Bestemmelse, der nu findes i Lovforslagets § 22 om, at denne Lov, vi nu forhandle, i sin Helhed skulde være anvendelig paa Opgørelser af Dødsboer efter den længstlevende Ægtefælle, som nu sidder i uskiftet Bo. Hvis man ikke havde en Bestemmelse som den, der er foreslaaet her i Lovforslaget, vilde Forholdet være det, at i saadanne Tilfælde, hvor nogen nu hensidder i uskiftet Bo, Mand eller Kvinde, efter sin Ægtefælle, kunde der ikke være Tale om, at Lovens Regler kunde være anvendelige; det kunde der ikke blive Spørgsmaal om med Hensyn til de Forhold, jeg før nævnedede, og som omtales i § 14. Thi den ene Ægtefælle er død inden Lovens Ikrafttræden, og Loven skulde kun kunne komme til at gælde for alle Dødsfald, som indtræffe efter dens Ikrafttræden. Men jeg har en anden Grund end denne til at anbefale Ændringsforslaget, thi det Forhold kunde man jo, ihvorvel det ikke vilde være ganske konsekvent, i og for sig gaa ind paa. Men man kan ikke gøre det, fordi man kan ikke faa den Konstatering af Fællesboet, som § 14 foreskriver, i saadanne Tilfælde, naar en af Ægtefællerne nu sidder i uskiftet Bo og senere afgaar ved Døden. Naar Loven skulde være anvendelig, maatte ogsaa den Paragraf i Loven være anvendelig, der siger, at der ved den førstafdødes Død skal optages en Konstatering af Formuen. Det kan jo slet ikke